

a tiszta levegőben,
 hamarosan partra lépsz,
 és megkezdődik az új élet.
 Kissé ideges vagy, izgatott,
 túl sok vitorlás a kikötőben,
 túl sok idegen hajó.
 Ismered a történet végét,
 mégis borzongsz,
 vajon tényleg minden hideglelősen
 ugyanúgy ismétlődik?
 Még meggondolhatod magad,
 hajód orrát még visszafordíthatod,
 szánthatod tovább a végtelen,
 hazudozó tengert,
 ahogyan eddig.
 Választanod kell, kitáruul Ithaka.

Bogdán László fordítása

Látó, 2017/7.

■ 1948-ban született Sepsiszentgyörgyön. Verset és prózát egyaránt ír. József Attila-díjas.

Kalász Márton

NÁPOLY

er Eva Filippini

Mármost ki ül, ott Nápolyban, e partokig se szűnő
 hideg novemberi esőn – ki kémked
 le a szálloda ablakán, szorongva a homályból
 az olcsó kávézó szeszélytelen alvó fényszögéből (a szeméthegy
 amúgy elvetve, kint se szépnek szerény kiváltást); talán
 egyetlen napsütéses délóra ma Capri
 szigetét fürkésző távol hunyorgásunk – az öböl, fönt a városűző:
 busz, évült ülésén; várva, ki ketten,
 a fehér tajték kíméletlenül hódolna, lent: a váré
 egyetlen parány hajó, nézd mi vitt volna, ha eljutunk: mire
 leereszkedtünk, ringott; zuhogott, s ha úgy vidd –
 tüntetve (némán, diákok), épp ne sorvadnunk, ma sodorhat
 színen mindent – kedv, mint, kedvesem, így: hisz eljutottunk,
 időgyötörtek álma – váratlant tár e hóvihar, hány nap: épp mi
 jussunk haza?

Parnasszus, 2017/2.

■ Kalász Márton 1934-ben született Sombereken. Verset és prózát egyaránt ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Kossuth-díjas, a Nemzet Művésze.